

Ceļa sākums uz nekuriem

“Jūs esat bezgala sena tauta. Jūsu saknes ietiecas tāltālā pagātnē...” rakstīja Lielvārdes jostas zīmju tulkotāja R. Rozīte, bet nu...

To viņi ir paveikuši pēc zinātniskiem priekšrakstiem kā pēc notīm. Lai Jūs nezinātu, ko ar jums izdarīja, šīs zinātniskās notis tika izdotas bibliotēku sērijā un ieslēgtas tā sauktajos speciālajos fondos.

Ar to vēlējos pateikt, ka tā saukto padomju tautu internacionalizācija tika izdarīta tieši tā, kā par etnoģenēzi un reliktu etnosiem rakstīja pazīstamo tā laika disidentisko dzejnieku Gumiļeva un Ahmatovas dēls, ģeogrāfijas zinātnu un vēstures zinātnu dubulta doktors Ļevs Gumiļevs, par ko pats 25 gadus sabija gulagā kaut kur tālajā ziemeļu taigā (*skat. Л. Н. Гумилев. Этногенез и биосфера Земли. Л., 1990, kas tika rakstīta uz bērza tāsīm*), kā par dinamiskā garīgā un fiziskā līdzsvara nosacījumiem tautu pastāvēšanā rakstīja bijušais PSRS Bioloģijas institūta direktors Nikolajs Reimers, dzejnieka Vecā Reimersa mazmazdēls, kas pēc tam tika padzīts no darba kā neuzticama persona (*skat. Н. Ф. Реймерс. Алфавит природы. Микроэнциклопедия биосферы. М., Наука, 1980, с. 61-62.*)

Tagad, kad sākusies latviešu brīvība un patstāvība brīvajā Latvijā, minētajām grāmatām vajadzētu kļūt par katra valsts darbinieka un politiķa rokasgrāmatu. Taču tā vien šķiet, ka arī viņi ir nostājušies uz propadomiskā ceļa, kas ved uz nekuriem, vada latviešu tautu, kas, nenoliedzami, ir kādreizējās Baltu civilizācijas nepārprotams relikts, pretī iznīcībai, līdz kurai ir palikuši vien pāris soļi.

Vai to Jūs gribējat, kad stāvējat uz barikādēm, kad gājāt balsot par saeimu, izvēlēdamies tagadējās vadošās koalīcijas partiju kandidātus? Pat TB ir novirzījusies no savas programmas. Vienīgi VL un sīkās, materiāli nenodrošinātās nacionālās organizācijas vēl stāv par savas tautas pašsaglabāšanos. Tā taču ir katras tautas pamata tiesība, augstāka par indivīda cilvēktiesībām. Kā gan var runāt par civilizētām attiecībām, par savu valsti, likumdošanas un pārvaldes orgāniem, ja tie nestāv sardzē par savas tautas pašsaglabāšanos? Tik tiešām, ieskatieties civilizācijas definīcijā: “Civilizācija ir tāds vielu kopums, kas spēj iegūt informāciju par sevi un vidi, lai sevi uzturētu, un informāciju par sevi un vidi, lai pašsaglabātos”. Tātad civilizācija ir informācijas kvadrāta funkcija. Tās pamatu pamats ir pašsaglabāšanās, kas ir realizējama tikai noteiktā, aizsargātā teritorijā, kuru sauc par areālu, kurā tikai un vienīgi pašsaglabāšanās nolūkā latviešu mūžsenā tauta organizē latviešu valsti. Tāpēc ir jāpastāv atklātībai – patiesai zinātniskai un citai informācijai ir jābūt atklātai, pieejamai katram pilsonim. Ja tas tā nav, tad mums ir darīšana ar fikciju, veiklu mahināciju privāti personīgu pašmērķu gūšanai kādas mums labi zināmās impērijas ideoloģiskā piedēkļa jeb impērijas lieko cilvēku kopumam, kas uzkundzējies pamata tautai un ar viltīgiem paņēmieniem un demagoģiju apstulbina prātus, kā tas ir tagad Latvijā.

Kā rakstīja Ļ. Gumiļevs, impērijām sabrūkot, vienmēr paliek bijušie disidenti, dezertieri, vadoņi, ideologi, salašņas - liekie cilvēki, zagļi, laupītāji, ielasmeitas, blēži, laimes meklētāji un pārējie, kas nu ir lieli un kuriem dzimtene un tēvija ir tur, kur tiem ir labi. Nu tie

meklē siltākās vietas, iespēju turpināt parazitēšanu uz kādas tautas dzīvās miesas, lai dzīvotu bez grūtībām, mēģinātu atjaunot bijušo vai arī meklētu jaunu paliekamu vietu, kur savas saknes dzīt. Tā tas bija ar ahajaviem, kas kādreiz bija Senās Ēģiptes algotņi un Zeva vadībā kļuva par flibusteriem, kas iznīcināja hetus, pelasgus un umbru ciltis; tā tas bija ar nomadu lopkopjiem, kas iznīcināja āriešu un sindu zemkopības kopienas Āzijā; ar kādreiz ļoti attīstītajām nomadu lopkopju huņņu ciltīm, kurus Ķīnas impērija padzina no dzimtajām vietām; ar šumeriem, kurus no dzimtenes izdzina no jauna radušās Āzijas vidienes impērijas Asīrijas karotāji, izraisot tā saukto somugru cilšu migrāciju uz baltu cilšu apdzīvotajiem novadiem; tā bija ar frankiem, teitoņiem, alemaniem un sakšiem, kas kādreiz kalpoja Romas impērijas leģionos un pēc Romas impērijas sabrukuma radīja Svēto Romas (vācu) un franku impēriju; ar bijušajām Romas un Bizantijas impēriju militāro vergu sklavīnu dzimtām, kas pēc sava prāta radīja Polijas un Krievijas impērijas, ar lauksaimniecības vergu sklavēnu un darba vergu sklavju dzimtām, kuras latīņi sauca par Gentes sclovorum un kuras iejuka, izšķīda citās tautās. Citādi tas nekad nebūs arī mūsdienu bijušo militāro kopību radīto impēriju sabrukšanas gadījumā. Tāpēc jau ANO noteica, ka dekolonizācija nozīmē izvest no okupētas teritorijas gan karaspēku, gan apbruņojumu, gan arī okupācijas laikā ievestos cilvēkus.

Un kas tad notiek tad, ja neievēro ANO prasības?

Pēc tam bijušā pamata etnosa vides – agrāk saudzēto mežu, iekopto tīrumu, celtņu, pieminekļu – drupās saaug nātres un nezāles, kurās paslēpes spēlē laupītāju un iekarotāju, kā arī vēl neiznīcinātā pamata etnosa mazākuma jeb pārpalikuma mazbērni, lai tad, kad būs pieauguši, sāktu veidot jaunu, savējo tautu, kam nebūs ne iepriekšējo valodu, ne paražu, ne tikumu. Taču tikai pēc 1800–2000 gadiem šī teritorija atdzims, un tajā no paliekām būs radusies jauna tauta, kas par savu priekšteču bijušo kultūru, valodu, tikumiem negribēs ne dzirdēt, nīdīs katru seno, patstāvīgo tautu, jo viņiem vairs nebūs tās tēvzemes mīlestības, vēlmes palikt un iesakņoties tajā, kā tas bija viņu senču tautām. Iepriekšējās kvalitātes būs zaudējušas gan vielisko, gan enerģētisko, gan informatīvo dinamisko līdzsvaru, kas vienmēr un visur ir svārstīgs divu trīs procentu robežās, pāris gadu laikā vardarbības un skaitliskā svešinieku pārsvara spiediena dēļ kādreizējā pamattauta pamazām izzudīs kā nebijusi.

Etnosa vieliskā, enerģētiskā un informatīvā dinamiskā līdzsvara nojukšana notiek ik reizi, ja tas zaudē vairāk par 5 % no minēto parametru lieluma, bet spēj atkal to atjaunot. Taču tad, ja tauta zaudē vairāk par 30 % no sava skaitliskā sastāva (vielas, enerģijas, nacionālās informācijas) vai arī ienākušo svešinieku skaits pārsniedz minēto lielumu, jo sevišķi tad, ja tautas fiziskais, informatīvais zudums un svešinieku skaits reizē sasniedz minēto robežu, netiek samazināts, tad etnoss pakāpeniski zaudē savu nacionālo pašapziņu – sākumā lēnām, bet tad pēkšņi pēc āreji it kā labvēlīgām attīstības pazīmēm neatgriezeniski izzūd, pazūd kā nebijis. Tas ir sevišķi bīstami Baltu civilizācijas reliktā tautām, tādām kā latvieši, lietuvieši, sorbi, horvāti, īri, serbi, velsi, skoti, norvēģi, islandieši, Tibetas balti, Indijas ārieši un sindi – tas arī viss, kas ir palicis pāri no kādreizējās milzīgās tautas, kas apdzīvoja visu Eiropu, Sibīriju, sākot no Jeņisejas upes, Āziju no Indas upes līdz Vidusjūrai un vēl Āfrikas piekrasti gar Vidusjūru. Nezinu gan, vai kāds saprātīgs, 21. gadu tūkstoši dzīvojošs cilvēks vēlētos atkal piedzīvot vai redzēt, kā tiek iznīcināts senas civilizācijas pārpalikums?

Pie teiktā vēl jāpiebilst, ka relikta tautas ir ļoti jūtīgas pret izmaiņām sava areāla vidē no jebkura viedokļa. Taču tās var pastāvēt bezgalīgi ilgi, kamēr kādi varmācīgi ārējie spēki vai dabas katastrofa neizjauc viņu vai vides dinamisko līdzsvaru. Ja tomēr tas ir noticis, tad šī tauta cenšas mazināt iespaidu uz vidi, samazinot dzimstību. Nekāda stimulēšana to nespēs palielināt, iekams nebūs likvidēti draudi videi (dabas un sociālajai videi). No šejienes izriet prasības šo tautu vadoņiem.

Jūs būsiet ievērojuši, ka padomju laikā vispirms iznīcināja inteligenci, to spēku, kas uztur tautas pašapziņu, identitāti un kuru L. Gumiļevs nosauca par pansionāriem. Tas ir visdrošākais paņēmieni – vispirms likvidēt nacionālās pašapziņas informāciju, tad samazināt tautu skaitliski, sajaukt to ar iesūtītajiem flibusteriem pēc iespējas lielākās proporcijās. Tieši tāpēc komunistu līderi internacionalizācijas paātrināšanas nolūkā pirmajos savas varas gados nodibināja represīvos orgānus, kas vispirms likvidēja krievu nācijas ziedu – lielkrievus, tad sāka pārkrievot skaitliski mazākās tautas, kuras pēc pārkrievošanas, kad tās zaudēja nacionālo pašapziņu, pasludināja par īstajiem krieviem. Un tā no vairāk nekā 200 tautībām, kas apdzīvoja Krievijas impērijas plašumus 1914. gadā, pēc astoņdesmitajos gados notikušās tautas skaitīšanas par nacionāliem sevi atzina tikai 96 tautību pārstāvji. Ne jau velti tika noslepkavota pazīstamā Sanktpēterburgas deputāte, kas ieviesa bez nacionālajām saitēm palikušo cilvēku apzīmēšanai jēdzienu sovetiki jeb pilnā vārdā Homo soveticus, kas stāv un krīt par padomju impērijas atjaunošanu vai meklē paliekamu vietu jebkur citur pasaulē, kur varētu atjaunot savu mikroimpēriju, kā to darīja Gentes sclovorum pēc Romas impērijas sabrukuma, tikai brīvas telpas vairs nav, kur varētu atsperties. Paši vaininieki to nemaz neapzinās. Tas ir tas bēdīgākais fakts. Taču ES kungi saprot, ka šie cilvēki meklēs jaunas paliekamas vietas ekonomiski attīstītās valstīs, kā arī to, ka viņi nedrīkst ļaut migrantu skaitam savās valstīs pārsniegt 10 % no savu pilsoņu skaita. Tāpēc viņiem ir vajadzīga buferzona, par kādu izrādījusies Latvija, Igaunija, Lietuva un kādreizējā Prūsija. Prūsijā atspēriemam tiek izvietoti kodolieroči, lai turētu citas tautas bailēs. Tāpēc jau ES kungi tā pūlas cīnīties pret migrantu cilvēktiesību pārkāpumiem buferzonā, aizmirsdami par katras tautas tiesībām oficiāli paziņot par ārkārtas situāciju, kad tautas pašsaglabāšanās ir apdraudēta. Interesantā kārtā Latvijas vadoņi pat nepūlas domāt par šo vienīgo ceļu latviešu tautas glābšanai, kas ir paredzēts, definēts un norādīts ANO dokumentos. Pretēji tam Latvijā arvien biežāk vadoņu runās un preses izdevumos piemin jaunu jēdzienu “Latvijas tauta”, kuras vēl nav, bet pēc 2000 gadiem būs, kad būtu jāsaka – latviešu tauta, kuras vārdā šī valsts tika pasludināta, bet kuras drīz vien vairs nebūs.

Vai tad vēl neesat ievērojuši, ka stāvat uz nekurienes sliekšņa: valodas izkropļojumi, kurus vairs nepamanāt; tieksme valkāt “svešas spalvas” apģērbā, valodā, mākslā, pat reliģijā; noziedzība, kura pieņemas spēkā; pašnāvnieku skaits, kas pieaug; nācija sāk novecot, dzimstība tā arī nepalielinās par spīti politiķu melīgajām “gaišajām” prognozēm; tautas vairākums grimst absolūtā nabadzībā; laupītāji ieņem valsts amatus; valda bailes un nedrošība, žūpība un narkomānija; izplatās slimības, kādu agrāk nebija; kvalitatīva medicīniskā palīdzība pieejama tikai elitei; dzirdēts ne mazums ziņu par latviešu komersantu nogalināšanu; masveida saslimšanas gadījumiem karaspēka daļās, Policijas akadēmijā un

latviešu bērnu iestādēs... Ar vārdu sakot, bads tautai, bagātība zagļiem, kurus nu sauc par vadoņiem, arvien plašāka tautas izceļošana. Bruģējot ceļu uz Eiropu, notiek vistīrākais pašapmāns – jaunu pilsoņu pieņemšana, kaut gan vēsture māca, ka šie jaunie pilsoņi kritiskos brīžos kļūst par “dzeguzēniem” un nodevējiem... Kur tad vēl atklātie draudi runās par to, ka latviešus nepieciešams pēc iespējas ātrāk iznīdēt, pašu latviešu kauns par to, ka ir latvieši, tik vienkāršas patiesības nesaprašana, ka ne jau gēnu tīrība nosaka piederību tautai, bet gan pašapziņa, etniskās piederības izjūta.

Vai gan tas nav Latvijas politiķu savai tautai atvēlētais visīsākais ceļš uz nekuriem, uz kuras sliekšņa stāv latviešu tauta? Lai uzturētu savu varu, tagadējie vadoņi vispirms iedzinuši tautu nabadzībā, jo viņi zina gan, ka padomju gadu deportācijās un apšaušanās latviešu pansionāri ir jau iznīdēti, bet jauni izaug ļoti gausi. Tāpat rīkojās komunisti, kad sāka savu tautu iznīcināšanu. Vai atkal Jūs iesiet kā āži saitē pie vēlēšanu urnām un vēlreiz balsosiet par šiem pašiem vēžiem citās kultēs, lai tie kļūtu vēl bagātāki, nākdami, kā mēs labi zinām, no bijušajām padomju saimnieciskajām un partijas komiteju vadoņu aprindām, kuri nu, beiguši liekulīgi lādēt kapitālismu, paši ir sagraušies tautas labumus un paši ir kļuvuši par kapitālistiem. Īsa gan tā atmiņa ir tautai, kas zaudējusi savus pansionārus!

Ko darīt? – Paziņot par tautas iznīcināšanas briesmām un veikt deokupāciju līdz galam, atstājot vienīgi tos, kas lūgs politisko patvērumu un pierādīs savu lojalitāti Latvijas valstij un tās pamata tautai – latviešiem. Tas patiesībā ir samērā vienkārši. Tikai vajag gribēt to izdarīt. Turklāt referendumā par valsts valodas tiesību piešķiršanu krievu valodai ierosinātāju saraksti rāda, kuras personas ir izraidāmas no valsts.

Te būs divi dokumenti, uz kuriem vajag atsaukties:

1. ANO 1966. gada 16. decembra Pakts par politiskajām tiesībām un pilsoniskajām brīvībām, kura 4. p. 1. d. paredz iespēju valstī izsludināt ārkārtas stāvokli, ja apdraudēta nācijas pastāvēšana.
2. ANO 1966. gada 7. marta Konvencija par jebkādas rasu diskriminācijas izskaušanu 1. p. 4. d. paredz nacionālā protekcionisma pieļaujamību. (“Par rasu diskrimināciju netiek uzskatīta īpašu pasākumu realizācija, kas tiek veikta ar mērķi nodrošināt nepieciešamo attīstību dažām rasu vai etniskajām grupām .., kurām nepieciešama aizsardzība tādēļ, lai nodrošinātu līdzvērtīgu .. cilvēktiesību un pamatbrīvību izmantošanu vai īstenošanu, pie noteikuma, ka šie pasākumi nenoved pie īpašu tiesību saglabāšanas .. un tie netiks atstāti spēkā pēc to mērķu sasniegšanas, kuru dēļ tie ieviesti.”)